

Jules Supervielle

ÉJ SZÉP SZÖRNYETEGE...

„Éj szép szörnyetege, homállyal lüktető,
 Nedves orrod felém fordítod, ég fölötti,
 Hozzám közeledel, mancodat idetartod,
 S máris visszahúzod, gyanut fogsz hirtelen.
 Vagyok pedig fura gesztusaid barátja,
 Irhádnek rejtekén szempillantásom áthat.
 Nem látod-e vajon bennem komor fivéred,
 E világunkban egy másik világ fiát,
 Ki legtisztább dalom magamnak őrizem?
 Én az elrémítő csöndet így ismerem fel
 Türelemben kopott s oly sietős szivemmel,
 Zörög választalan a halál kapuin.
 – Ám a ki-kihagyó halál még visszacserfel,
 Mikor riadt szived falakba ütközik:
 A halálfélelem világából való vagy.”
 A szörny farkaszemet nézett, és lépteit
 Aprózva vakmerő árnyékba visszahátrált.
 S az éj, mint rendesen, kicsillagosodott.

EMLÉKSZEM

Emlékszem – amikor ezt ismételve,
 Megtudjuk valaha, ki is emlékezik
 Ezen a mormoló, forró keresztuton,
 Mely szíveként dobog, és nevet ad neki?
 Emlékszem, távoli ország volt az a hely,
 Délen pillantható meg a mappának alján,
 Az ártatlan, sötét reggelt folytonosan
 Keresztül-kasul ott csak áztatta az ég.
 Emlékszem, és tudom ezt ma bizonyosan,
 Én vagyok most, ki ezt az időt szürcsöli:
 Éppen viharszünet volt, mikor rád találtam,
 Te igazi, nekem rendeltetett, te társam
 Hús esztendőkön át, és ez még így igaz.

TALÁLKOZÁS

Körben a gyertyaszálak,
Susogásunkra lángjuk
Hozzárokonodik –
A sűrű éjszakának
Hallgatjuk híreit.
A folyosók kihaltak
S a hálótermek is,
Csupán a csillagok
Tapadnak ablakunkra,
Mint a régi remények
Éledni készen újra,
S örült tekintetük
Nem segíthet nekünk.
Ám most egy hang köszön be,
A hosszú csönd gyümölcse:
„Ezt a csillagot vedd át,
Oltsd el érte a gyertyát,
Add e baglyot nekem
A fecskéért cserébe,
Amely reggelt üzen.
Szürkén látó szemed
Más fényességre váltom,
Szabad legyen neked
Átlátnod a világon,
S hogy jobban megítélhesd,
Adok még egy halat:
Nincsen szüksége vízre,
Csak sürgősen szeresd meg,
S folyvást életre kelhet,
Így lesz tulajdonod.
Élő tárgyat adok,
És hogy hasznodra fordítsd,
Bujtasd mindkét kezed
Acélkesztyűbe, így
Sorsod fékezheted.”
Elhallgatott a szó,
Zsákutca minden ismét,
Hol nem történhetik még,
Mi föl nem fogható –
Fujjuk el gyertyalángunk,
S hideg szobánkba térve
Ott közösen megássuk
Sírgödrünket az éjre.

MÉG ÉLNI

Mára a tavalyi farkas már ez a szél,
 És ki mondhatja el, még mivé is lehet?
 A szélre heverünk, akárcsak holt avarra,
 Még kérdezgetni is alig maradt időnk,
 Hogy merre haladunk a légköri zavarban,
 Vérünk mért festi meg lábunknál a füvet.
 Mégis e hatalom rejtélyét kitaláltuk,
 Mint a gyökerükön tanult, kemény fatörzsek:
 Minket tévelyegni láttak, s egy szót se szóltak.
 Ha ennek a neve, hogy még csak nem is éltünk,
 És ha káprázata voltunk egy vízbe fúltnak,
 Aki még azt hiszi, hogy fut közeli parton...
 Nem, mi ismertük a nagy, a még hevítő célt,
 A magában bízót ereje tudatában,
 Nevethetett avagy éppen haragra lobbant,
 Követtük lépteit, miként régi barátok,
 Kik egyetérteni majd egymásba karolnak,
 S némán is szívesen elbeszélgetnek így,
 Csak hogy a láz üres szavakban ki ne hűljön.
 Szemlélték városok és erdők menetünket,
 Sebesen szárnyaló madarak ismerői:
 A gondolataink voltak vándorutunkon,
 A vadász fegyverét hiába fogta rájuk.
 Ólma találhatott, röptük nem szegte meg,
 Ott túl az életen éltek és túl a véren...
 Itt most körbe kerít csupa madártetem,
 Arrébb rúgjuk, nehogy még szennyük is bekenjen.

Rába György fordításai

René Guy Cadou

A HALÁL ÁBÉCÉJE

Beszélg halkán halál nehogy meghallja bárki
 Ujjaiddal beszélj jöjj hát még közelébb
 Mozdulatod hamu-köteleket bogoz ki
 S könnyeket ők adják hangomnak erejét